

בחברה טובה

ארבעת הישראלים החשובים כי ביצעו את שוד היהלומים בפראנקפורט, בתצלומים שהפיצה מישורת גרמניה המערבית. מימין נראה יעקב יעקובוב, סוחר מכונות מת'אביב, שנחפס יחד עם

נתן זהבי בבית הבושת בפראנקפורט. ליד זהבי כשמסמאלו דוד טולידנו ואליהו זאדה, המוכרים למישורת כעבריינים. אליהו זאדה מבוקש גם כחשוד בשוד בבנק באש"קלון. השוד נערך בחנות שנחשבה „כחנות החכשיטים הבטוחה ביותר בכל גרמניה“.

(המשך מעמוד 21)

אשה נעימת-סבר, רכתידיבור ושופעת חמימות. ביתם של השניים, בצפון תל-אביב, הוא בית טיפוסי של משפחת עובדי דים חרוצה ומבוססת. שני אחיו הגדולים של נתן הגיעו ל-עמדות בכירות. אחד מאחיו הוא מדען גרעיני. אח שני הוא מבקר ספרותי ועובד מדינה בכיר. נתן, בן הזקונים, היה בן ה-תפנוקים של המשפחה. לא חסר דבר מימיו. הוא גדל כנער פיקח, גבוה, חריף-לשון ובעל קסם-אישי הופך אותו לחביב כל חברה אליה הוא נקלע.

בקיצור: נתן היה „ילד תנובה“ טיפוסי.

★ אל החשיש ★

נתן, שקיב חינוך חלוצי בסניף צפון של התנועה המאוחדת, שיחק גם כדורגל בקבוצת הכוח רמת-גן. שהוא נמנה על השרופים שבאוהדיה. בעקבות משבר גיל ההתבגרות שלו הפסיק את לימודיו התיכוניים אחרי הכיתה השישית. באותה תקופה, כשהיה בן 16, עשה את צעדיו הראשונים בעולם העיתונות.

מכרעת בכיוון התפתחותו של הצעיר הי-חברותי. אחרי שעבר בדיקה בוועדה הרפר-אית, הסתבר שהוא אינו כשיר לשירות בצה"ל. זהבי נפגע מפסילה זו. הוא לא יכול היה לסלות שצה"ל לא היה מוכן לקלטו. ניסה להפוך את הקערה על פיה ולהציג את פסילתו לשירות בצורה כזאת כאילו נעשה הדבר מיומנותו.

הוא סיפר לחבריו כי אחרי שסרבו להע-סיקו כצלם צבאי בשבועון צה"ל במחנה, העמיד פני „ארטיסט“ ושוחרר כ„פסיכי“. לימים הוא הלביש לפרשה מעטה אידי-אולוגית, התימר להיות פאציפיסט, מהפכן שמאלני, שונא המיסד. הוא הפך את ה-מהפכן הקובאני צ'ה גבארה לאיליו. גידל לעצמו שיער ארוך וקן דליל, הצטלם בצורה זו מתחת לתמונתו של צ'ה, הת-פאר ברבים בדמיון הרב שהיה ביניהם.

באותה תקופה החל גם להסתובב בשולי הבוהימה התל-אביבית בקפה כסית, סיגל לעצמו אורח-חיים בוהמי, כשהוא נדבק באפנות שחלפו אז על הבוהימה, כמו עי-שון סמים ופולחן של אנשי העולם-התחתון. בשעתו, פירסם את סיפור דרכו אל החי-שיש וחזרה: „התחלתי לעשן בגיל 17 — כתוצאה ישירה מהסיפורים ששמעתי על

יותר. המשכתי לעשן בחברות אחרות. לי-הפתעתי גיליתי שהרבה מאוד אנשים שלא הייתי מאמין שהם משתמשים בסם, מעש-נים. עישנתי בדירותיהם של אמנים, רופי-אים ועורכי-דין.

כיוון שהיו לי חיי לילה ענפים, הייתי מעשן כמה פעמים בשבוע. ואז, שלוש שנים אחרי העישון הראשון, התחלתי להרי-גיש עייפות כללית. פעם, אחרי שעישנתי מספר פעמים במשך היום, הרגשתי ש-העסק הזה מפריע לי. אמרתי לעצמי: „חברי-בי, גמרת עם זה? מיום המחרת לא נגי-עתי יותר בחשיש.“

מה שקרה לנתן זהבי היה אופייני ל-צעירים ישראלים רבים שצה"ל סירב ל-גייסם. זו הייתה פגיעה בגבריותו. הוא נר-סה להוכיח לעצמו את הגבריות בצורות אחרות, כמו עישון סמים, התנהגות פר-ועה, שתיית משקאות חריפים וסגנון די-בור שחצני ומעליב.

★ מכות לואצי ★

הוריו של זהבי, שחששו מהתדרדרו-תו, עשו סיון להצילו. הם שלחו אר-תו לקרוב משפחה בארצות-הברית. בי-ספטמבר 1966 הגיע לדודו, בעל מכולת בשיקאגו, שם היה צריך להתגורר ולעבד כעוזר בחנות. אבל שהייתו בארצות-הברית לא התארכה יותר משישה שבועות. היה זה כאשר היה זהבי עדי-ראיה ל-מיצעד הפגנה של המפלגה הנאצית הא-מריקאית של לינקולן רוקוול. סיפר אז זהבי: „כשראיתי את צלבי הקרס מור-מים, עלה לי הדם לראש. זינקתי קדימה, וחתכתי את שורות השוטרים שליוו את ההפגנה. הספקתי עוד לירוק בפניהם של הנאצים ושני שוטרים בריאים תפסו אותי במרפקים והטילו אותי אחורה... אחרי-כך קפצתי שוב לתוך השורות. באותו רגע לא ידעתי בדיוק מה קורה איתי. בכל אופן משכתי כרות צלב-קרס מידי של נאצי וקרעתי אותה. הוא התנגד ואז הכיתי אותו. הכל כהרף עין. הכיתי והוכיתי. בעטו בי מהצדדים והחזרתי בעיטות.“

בעקבות התפרעות זו בהפגנה הנאצית נעצר זהבי. כעבור שבועיים הועמד לדין. השופט התחשב, כלשון פסק-הדין בכך „שזהו צעיר מישראל שרבים מבני מ-פחתו הושמדו בשנות המלחמה על-ידי הנאצים... היתה זו הפעם הראשונה בחיי שראה נאצים וצלבי-קרס בידיהם. הוא אי-בד את עשתונותיו ופעל מתוך דהף שאינו ניתן לעצירה.“ גור-הדין: „שישה חודשים של התנהגות טובה.“

נתן זהבי חזר לישראל. אבל לא לזמן רב. טעם חוץ-לארץ ערב לחיכו. הוא אסף כספים וכעבור שבועות מספר יצא לפאריס. בפאריס התאכסן הצעיר בן ה-19 בעליית-גג שהעמיד לרשותו חבר יש-ראלי. ניסה למצוא את מחייתו בצילומי-עיתונות. הלימים היו ימי מרד הסטודנטים ונתן נסחף ברעיונות של המהפכנים הי-צעירים. עתה היה דג האדם אלילו החדש. ואז פרצה מלחמת שתי-הימים. הצ-עיר שהסתובב בפאריס בתוגי מצפן והשי-מיע דיעות אנטי-ישראליות, קפץ על ה-הזדמנות הראשונה שניתנה לו כדי לסייע למדינה. הוא העמיד את עצמו בהתנדבות לרשות השירותים הישראלית. גויס כמו ישראלים רבים אחרים בפאריס לפקח על משלוחי הנשק שיצאו לישראל מגמל הי-תעופה באורלי, ולאבטח את המטוסים הי-ישראלים שם. הוא עבד יום ולילה בהתי-להבות ובמסירות.

דובר מיפלה

נתן זהבי (משמאל) בחטיבת עיתונאים בבית-סוקולוב הישראליים, שלא קמה בינתיים. ח"כ שלום כהן הציג את זהבי כדובר המיפלה. בזמנו טענו הפנתרים השחורים שהשניים הסיתו אותם להתפרע בהפגנות שהם עורכים.

בהמלצתו של שחקן נבחרת ישראל, יוסלה מרימוביץ, הוא התקבל כעיתונאי מתלמד במידור הספורט של העולם הזה. בתפקיד זה הסתיר אירועי ספורט שונים, הועסק גם כעורר-צלם ולמד תוך כדי כך את מקצוע צילום-העיתונות. אלא שהוא לא החזיק מעמד זמן רב בתפקיד זה. החריצות והשקידה לא היו אף פעם מתכונותיו הבולטות. הוא פרש מעבודתו בעיתון, החל עובד כשכיר אצל צלם עיתונות עצמאי של תחרויות כדורגל ומאורעות ספורט אחרים. כשמלאו לו 18 שנים הוא היה צריך להתייצב לשירות צבאי, חלה התפנית הי-

נראה היה שהמלחמה, שהוא עצמו לא היה יכול להלחם בה, עשתה לנתן זהבי מה שעשתה להרבה אחרים. היא עוררה בו רגשות פטריסטיים חבוים. בהזדמנות הי-ראשונה חזר לארץ כשהוא מנסה להתי-חיל בחיים חדשים. הוא שב לעסוק במק-צועות כצלם עתונות וממאי 1968 הועסק כעובד שלא זמן המגין. בצילומי-ספורט עבור העולם הזה. התמחותו הגדולה היתה: צילום התפרעויות במגרשי הכדורגל. כמה מהצילומים הטובים ביותר שצולמו באותן שנים בתחום זה, היו מעשה מצלמתו.

מעפע לפעם ניסה את כוחו גם בכתיבה. אולם יכולת ההבעה שלו בכתב, בניגוד לשפת הדיבור שלו, היתה קלושה ביותר. בדצמבר 1969 הופסקה עבודתו עבור עתון זה. הסיבה: התרשלות, עצלות והתרועעות עם טיפוסים מופקקים. כמו במקרה של טרוב צה"ל לגייסו, לא יכול היה נתן לסלות להעולם הזה את פיטוריו. הוא הפך את שינאטו להעולם הזה ולעורכו לדגל.

נתן זהבי היה חסר משמעת עצמית של עבודה. היי-הלילה קסמו לו. הוא נטש את של כסית" היה אורח קבוע בכל מועדוני-הלילה והדיסקוטקים של תל-אביב. הוא ניסה להפוך את היי-הלילה גם לפרנסתו. תחילה ניסה את מזלו כשומר-סף בדיס-קוטק סאני בתל-אביב. אבל נתן, למרות קומתו ולמרות שחצנותו, היה פחדן מ-טבעו. הוא לא יכול היה לשמש מחסום לבריונים האלימים שניסו להתפרץ למ-קום. הוא ניסה עימם בטובות, הפך ללידיס. אבל כשומר-סף לא האריך ימים.

אחרי-כך הפך זהבי לבארמן במועדון עינבר ברחוב אבן-גבירול, שהיה שייך ל כמה מאנשי כנופיות תרים לפני שהוצת והפך למאכלת אש. עד השעות הקטנות של הבוקר היה משתכר בדיסקוטקים של תל-אביב, כשהוא מתרף ומגדף את המ-דינה, ראשיה ואת העולם הזה, משיע איומים של נקמה.

היה זה אופייני לצה" גבארה מכסית, שונא המלחמות והחיילים, שהעריץ יותר מכל את אנשי הקומנדו הימי, היה מודגב בעקבותיהם ומתמסר כולו לפולחן הי-הערצה שלהם.

★ גלות בעמק ★

את פרנסתו ניסה נתן להוציא בי-אותם ימים במשחקי קלפים, פוקר בעיקר. הוא הפסיד כספים רבים ונשאר חייב להרבה אנשים, בהם כמה מהדמויות הידועות בעולם התחתון. אותה תקופה הגיעו למשרת תל-אביב ידיעות לפיהן נראה זהבי מתרועע בחברת סוחרי-סמים. אנשי המידור המרכזי בתל-אביב, ש-קיבלו עליו ידיעות, לא רצו לעצרו ולא העמידו למשפט. הם התחשו אליו כול-בן-טובים, בחור טוב ביסודו, שהשלתו לכלא עלולה רק להרוס אותו ואת עתי-דו. תחת זאת הציעו לו, לטובתו, לעזוב את תל-אביב, ולצאת לגלות למקום שם לא יוכל להתרועע עם העולם התחתון. כך יצא נתן לגלות בקיבוץ תל-יוסי בעמק יזרעאל, שם שהה מספר חודשים ועבד בענפי חקלאות שונים. בביקוריו הי-מעטים בעיר נראה היה שהקיבוץ משפיע לטובה על הצעיר, שגם בגיל 24 היה בעל התנהגות ילדותית. הוא נעשה שקט יותר, מאופק יותר. נראה היה שהוא עולה על הדרך הנכונה, להשתלב בחיים נורמליים. אלא שאו שוב אירע מאורע שהשפיע על חייו בצורה קיצונית. ח"כ שלום כהן עזב את העולם הזה כשהוא נשבע לנקום